ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΜΑ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2643	Τοῦ ἁγίου Νικολάου Παρασκευὴ 6 Δεκεμβρίου 2024	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ὑπάρχει καὶ θυμὸς ἅγιος

«Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ» (Ψαλμ. 67,36)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἀνέτειλε φαιδρὰ καὶ χαρμόσυνος ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Νικολάου, ποὺ εἶνε ἀπὸ τοὺς πιὸ δημοφιλεῖς ἁγίους μας. Ἀπόδειξις εἶνε τὸ πλῆθος τῶν ἐκκλησιῶν, παρεκκλησίων καὶ ἐξωκκλησίων του· ἀκόμη ἡ συχνότητα τοῦ ὀνόματός του στοὺς Χριστιανούς· μέσα στοὺς δέκα ἕνας ἢ δύο ἔχουν τὸ ὄνομα *Νικόλαος*. Δὲν ὑπάρχει σχεδὸν σπίτι ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ κάποιον συγγενῆ ἢ φίλο μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου. Γι᾽ αὐτὸ μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι σήμερα **ἑορτάζει ὅλη ἡ Ἑλλάδα**.

Ἰδιαιτέρως ἑορτάζουν **οἱ θαλασσινοί**. Κατάγομαι ἀπὸ μικρὸ νησὶ καὶ γνωρίζω πόσο οἱ νησιῶτες τιμοῦν τὸν ἅγιο Νικόλαο· βάρκες, καΐκια, πλοῖα σήμερα εἶνε στολισμένα, μὲ ὑψωμένη τὴ σημαία. Εὐχαριστίες καὶ δοξολογίες γίνονται στοὺς ναούς· τὰ σπίτια πεντακάθαρα ἑορτάζουν τὸν προστάτη τῶν ναυτικῶν.

Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ ὁ πανηγυρισμός, τὸ ὅτι ἤρθαμε κι ἀνάψαμε κεράκι μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου, ὅτι ἑορτάζουν οἱ Νικόλαοι· ἡ Ἐκκλησία μας θέλει κάτι ἀνώτερο. Πέρα ἀπὸ αὐτά, τὶς ἐπισκέψεις καὶ εὐχές, ξέρετε πότε τιμοῦμε καὶ εὐαρεστοῦμε τὸν ἅγιο Νικόλαο; ἐὰν **μιμηθοῦμε τὴ ζωή του**. Ἐὰν ἐμεῖς, ἀντὶ νὰ τὸν μιμηθοῦμε, κάνουμε ἀντίθετα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔκανε ἐκεῖνος, τότε τί ὠφελεῖ νὰ παίρνουμε τὸ ὄνομά του, νὰ λεγώμαστε Νικόλαοι; Λέγεσαι Νικόλαος; ἔ, φτάνει τὸ ὄνομά σου νὰ σοῦ θυμίζῃ νὰ γίνῃς κ᾽ ἐσὺ ἅγιος. Ἔχεις μπροστά σου τὸ πρότυπο· ζῆσε ὅπως ἔζησε ὁ ἅγιος Νικόλαος. *Τιμὴ* τοῦ ἁγίου εἶνε ἡ *μίμησίς* του (πρβλ. ἱ. Χρυσοστ. ὁμ. Εἰς μάρτ.· P.G. 50,663).

Γιὰ νὰ τὸν μιμηθοῦμε ὅμως, πρέπει πρῶτα **νὰ γνωρίζουμε τὴ ζωή του**. Γι᾽ αὐτὸ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε τώρα νὰ πῶ λίγα λόγια γι᾽ αὐτόν.

* * *

Ὁ ἅγιος Νικόλαος **γεννήθηκε** ἀπὸ γονεῖς φτωχούς, στὰ τέλη τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνος καὶ τῶν διωγμῶν τῶν Χριστιανῶν, στὰ Πάταρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Ἀπὸ μικρὸς **ἔδειξε τί θὰ γίνῃ**. Ἡ μάνα, ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ παιδιοῦ, καταλαβαίνει τί θὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ μικρὸς ποὺ ἔχει μέσα στὴν κούνια. Λέγεται λοιπὸν ὅτι ὁ ἅγιος Νικόλαος τὴν Τετάρτη καὶ τὴν Παρασκευὴ δὲν θήλαζε!

Σήμερα μερικὲς μοντέρνες ἀκούγοντας αὐτὸ θὰ γελάσουν· ἀλλὰ οἱ μανάδες τῆς παλιᾶς ἐποχῆς ἀπὸ κάτι τέτοια κι ἀπὸ μιὰ παιδαγωγικὴ διαίσθησι καταλάβαιναν **τί θὰ γίνῃ τὸ παιδί τους. Ἀπὸ μικρὸ φαίνεται**· πές μου τὰ χούγια καὶ τὰ παιχνίδια του, νὰ σοῦ πῶ τὸ μέλλον του. Ἰδίως τὰ τρία πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του ἔχουν μεγάλη σημασία· εἶνε τὰ σπουδαιότερα, οἱ καταβολάδες τῆς ζωῆς.

Μεγαλώνοντας ὁ ἅγιος Νικόλαος δὲν πῆγε σὲ σχολειά. Δὲν ἔμαθε πολλὰ γράμματα, εἶχε ὅμως κάτι ἀνώτερο καὶ σπάνιο· εἶχε βαθειὰ **πίστι στὸ Θεό**, λάτρευε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ἐκτελοῦσε τὶς ἅγιες ἐντολές του.

Γιὰ ἕνα διάστημα πέρασε κι ἀπὸ τὸ στάδιο τῆς μοναχικῆς ζωῆς. Ὅταν ἦρθε σὲ κατάλληλη ἡλικία, μὲ τὴ σύμφωνη γνώμη ὅλων τῶν πιστῶν ἔγινε ἱερεὺς κι ἀργότερα καὶ **ἐπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας**.

Κ᾽ ἐπειδὴ κήρυττε μὲ θάρρος τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ, **φυλακίστηκε** μαζὶ μὲ ἄλλους Χριστιανούς. Μόνο ὅταν ἦρθε στὸ θρόνο ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, τότε ἐλευθερώθηκε.

Ὁ ἅγιος Νικόλαος, λοιπόν, διακρίθηκε γιὰ τὴ νηστεία, τὴν ἐγκράτεια, τὴ σωφροσύνη του· διακρίθηκε ἀκόμα γιὰ τὴν **ἀγάπη**, τὴν **εὐσπλαχνία** καὶ τὴν **ἐλεημοσύνη** του. Λέει τὸ συναξάρι του, ὅτι στὰ Μύρα ὑπῆρχε μιὰ φτωχὴ οἰκογένεια ποὺ εἶχε τρία κορίτσια ἀνύπαντρα, καὶ κινδύνευαν νὰ πέσουν στὸ βοῦρκο τῆς ἀτιμίας, νὰ γίνουν θύματα φαύλων ἀνδρῶν. Τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ ἅγιος Νικόλαος· καὶ τὴ νύχτα, χωρὶς νὰ τὸν πάρῃ κανεὶς εἴδησι, πῆγε καὶ ἐνῷ ὅλοι κοιμοῦνταν πέταξε μέσα στὸ σπίτι ἕνα κομπόδεμα μὲ χρυσᾶ νομίσματα. Αὐτὸ τὸ ἔκανε καὶ δεύτερη καὶ τρίτη φορά, κ᾽ ἔτσι τὰ τρία κορίτσια παντρεύτηκαν καὶ σώθηκαν ἀπὸ τὴ διαφθορά. Μετὰ ἀπὸ καιρὸ –ἐπειδὴ τίποτα δὲν μένει κρυφό– ἔγινε γνωστό, ὅτι ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος νυκτερινὸς εὐεργέτης ἦταν ὁ ἅγιος Νικόλαος.

Ἕνα ἄλλο χαρακτηριστικό του ἦταν ὁ ζῆλος ὑπὲρ τῆς **ὀρθοδόξου πίστεως**. Στὴν ἐποχή του παρουσιάστηκε ὁ Ἄρειος, ἕνας λύκος ποὺ ἀπειλοῦσε τὸ μαντρὶ τῆς Ἐκκλησίας· αὐτὸς δίδασκε πλάνες καὶ βλασφημίες κατὰ τοῦ Χριστοῦ. Ἔλεγε περίπου ὅ,τι λένε σήμερα τὰ τρισέγγονα τοῦ Ἀρείου, οἱ χιλιασταὶ ἢ ἰεχωβῖτες. Τότε ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος κάλεσε στὴ Νίκαια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τὴν Πρώτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο (325 μ.Χ.). Συνάχθηκαν ἐκεῖ ἀπ᾽ ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς Ὀρθοδοξίας 318 πατέρες. Ἀνάμεσα σ᾽ αὐτοὺς ἦταν ὁ ἅγιος Σπυρίδων ὁ θαυματουργός, ὁ μέγας Ἀθανάσιος, πολλοὶ ἄλλοι πατέρες, καὶ ὁ ἅγιος Νικόλαος.

Ὁ Ἄρειος, ποὺ ἦταν ῥήτορας καὶ ἱκανὸς διαλεκτικός, δημιουργοῦσε θόρυβο μεγάλο. Τὸν ἄκουγε καὶ ὁ ἅγιος Νικόλαος· ἀλλά, ἄνθρωπος λίγων γραμμάτων, δὲν ἐπιχείρησε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ μὲ λόγια. Σὲ μιὰ στιγμή, ἐνῷ ὁ Ἄρειος ἄνοιγε τὸ στόμα του κ᾽ ἔλεγε φρικτὲς βλασφημίες γιὰ τὸ Χριστό, ὁ ἅγιος Νικόλαος, ποὺ ἦταν πραότατος, δὲν ὑπέφερε πλέον νὰ τὸν ἀκούῃ· σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του, πλησίασε καὶ **ῥάπισε τὸν Ἄρειο**· εἶνε ἡ μόνη φορὰ ποὺ τὸν

εἶδαν νὰ φέρεται ἔτσι. Γιατὶ ὑπάρχουν στιγμὲς ποὺ καὶ οἱ ἅγιοι θυμώνουν· αὐτὸς ὅμως εἶνε θυμὸς ἅγιος.

Θαυμαστὸς λοιπὸν ὁ ἅγιος γιὰ τὴ νηστεία, τὴν ἐλεημοσύνη, τὴν ὀρθόδοξη ὁμολογία του· γι᾽ αὐτὸ ἀξιώθηκε καὶ νὰ **θαυματουργῇ**.

Ἂν σήμερα δὲν γίνωνται θαύματα, εἶνε διότι ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἄξιοι. Ἡ δύναμι τοῦ Θεοῦ δὲν ἐστείρευσε· ἐμεῖς στειρεύουμε, **δὲν ἔχουμε τὴ ζωντανὴ πίστι** ποὺ εἶχαν οἱ πατέρες μας. Ἂς γίνῃ ἴλεως ὁ Κύριος γιὰ ὅλους μας. Μοῦ ἔλεγε κάποιος σ᾽ ἕνα χωριό· Ἡ βρύσι μας ἔτρεχε αἰῶνες, τώρα στέρεψε πιά, δὲν δίνει σταλαγματιά... Ὅπως λοιπὸν στειρεύουν οἱ βρύσες, ἔτσι στείρευσαν τὰ θαύματα. Οἱ ἅγιοι ὑπάρχουν, ἀλλὰ ἀφοῦ ἐμεῖς γίναμε ἀσεβεῖς, τὰ «νερά» τους πᾶνε ἀλλοῦ.

Τὸν ἅγιο Νικόλαο εὐλαβοῦνται καὶ στὴν Ἰταλία, στὸ Μπάρι· ἴσως νὰ εἶδαν καὶ θαύματα. Μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι τὸ ἑξῆς **στὰ χρόνια τοῦ ἰταλικοῦ πολέμου**. Ὅταν πιάσαμε ἐπάνω στὰ ψηλὰ βουνὰ τοὺς Ἰταλιάνους, εἶδα ὅτι μέσα στὸν κόρφο καὶ στὰ πορτοφόλια τους εἶχαν τὸν ἅγιο Νικόλαο! Νὰ δῆτε Ἰταλό, μαζὶ μὲ τὴ φωτογραφία τῆς μάνας καὶ τῆς οἰκογενείας του, ν᾽ ἀσπάζεται τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Νικολάου ποὺ ὑπῆρχε μέσα στὸ φυλάκιο.

Ὅσο γιὰ τὰ **θαύματα** τοῦ ἁγίου Νικολάου, εἶνε ἀναρίθμητα. **Δυὸ - τρία** μόνο θὰ σᾶς διηγηθῶ.

√ Τέτοιες μέρες, παραμονὲς Χριστουγέννων, μπῆκε ὁ ἅγιος σ᾽ ἕνα καΐκι ἀπὸ τὴν Ἀττάλεια μαζὶ μὲ ἄλλους Χριστιανοὺς νὰ πᾶνε στὰ Ἱεροσόλυμα, νὰ προσκυνήσουν στὴ Βηθλεὲμ καὶ νὰ κάνουν Χριστούγεννα. Πέρα ὅμως ἀπὸ τὴν Κύπρο τοὺς βρῆκε τρικυμία μεγάλη, κινδύνευαν νὰ πνιγοῦν. Καπετάνιος, ναῦτες, ἐπιβάτες ἦταν ὅλοι φοβισμένοι, εἶχαν ἀπελπιστῆ. Τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ ἅγιος Νικόλαος, ποὺ ἦταν μέσα, τοὺς εἶπε· Μὴ φοβᾶστε! Καὶ ὦ τοῦ θαύματος –ἂς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους, ἀλλὰ καὶ δικαίωμά μας νὰ πιστεύουμε–, μόλις ὁ ἅγιος γονάτισε κ᾽ εὐλόγησε τὴ θάλασσα, ἀμέσως τὰ κύματα κατεναύσθηκαν, **ἔγινε γαλήνη** καὶ τὸ πλοῖο ἄραξε στὴν παραλία τῆς Παλαιστίνης μὲ ἀσφάλεια. Αὐτὸ εἶνε τὸ ἕνα θαῦμα ποὺ συνδέει τὸν ἅγιο Νικόλαο μὲ τὴν ἱστορία τῶν ναυτικῶν μας.

√ Τὸ ἄλλο θαῦμα εἶνε ὅτι, ἀπὸ συκοφαντία, τρεῖς ἀνώτατοι ὑπάλληλοι τῆς αὐτοκρατορίας βρέθηκαν κρατούμενοι στὶς φυλακές. Τὴν παραμονὴ τῆς ἐκτελέσεώς τους καί, ἐνῷ κανείς, οὔτε γονεῖς οὔτε συγγενεῖς, δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς βοηθήσῃ, αὐτοὶ ἐπικαλέστηκαν τὸν ἅγιο Νικόλαο. Τότε ἐκεῖνος, προστάτης τῶν ἀδικουμένων, ἐμφανίστηκε σὲ ὄνειρο στὸν βασιλέα Κωνσταντῖνο καὶ στὸν ἔπαρχο Ἀβλάβιο, βεβαίωσε γιὰ τὴν ἀθῳότητά τους **καὶ ἔσωσε τοὺς μελλοθανάτους**.

√ Ἂς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ πῶ κι αὐτό. Τὸ 1943 ἢ ᾽44 ἤμουν ἱεροκήρυκας στὴν Κοζάνη... Ἄχ ἂν γνώριζαν οἱ νέοι τί πέρασε ἡ προηγουμένη γενεὰ καὶ διὰ ποίου ποταμοῦ δακρύων καὶ αἱμάτων διῆλθε αὐτὴ ἡ πατρίδα! Δὲν θέλω νὰ ἐξάπτω τὰ πάθη· θέλω τὴν εἰρήνη καὶ τὴ συμφιλίωσι ὅλων τῶν Ἑλλήνων κάτω ἀπὸ τὴν εὐλογημένη σημαία μας, τὸν τίμιο σταυρό. Λέω μόνο τὸ ἑξῆς. Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες τοῦ Δεκεμβρίου χίλιοι πατριῶτες Ἕλληνες (ἀξιωματικοί, διδάσκαλοι , ὑπάλληλοι) ὠδηγήθηκαν σὰν τὰ πρόβατα στὶς φυλακές. Ἦρθε ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Νικολάου πολιούχου τῆς Κοζάνης, ἀλλὰ ὅλοι ἦταν σκεπτικοὶ - συλλογισμένοι, οἱ γυναῖκες ἔκλαιγαν. Τότε κ᾽ ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς βγῆκα ἐκεῖ στὸ μητροπολιτικὸ ναὸ καὶ εἶπα· Σήμερα ὁ ἅγιος Νικόλαος δὲν ἑορτάζει· **ὁ ἅγιος Νικόλαος πενθεῖ καὶ διαμαρτύρεται...**

Κάθε βράδυ ἔπαιρναν μέσα ἀπὸ τὶς φυλακὲς νύχτα ἡ ὥρα 30, 40, 50, καὶ τοὺς ἔτρωγε τὸ σκοτάδι μέσα στὶς ρεματιές. Ὢ τί χρόνια, τί νύχτες φοβερές, τί ἀναστεναγμοί, τί ποταμοὶ δακρύων καὶ θρῆνοι! Θεέ μου, Παναγία μου καὶ ἅγιε Νικόλαε, παρακαλοῦμεν σε, νὰ μὴν ξαναδοῦν οἱ νέες γενεὲς τὰ φρικτὰ ἐκεῖνα πράγματα, τὰ ὁποῖα **σ᾽ ἐμᾶς ἄφησαν ἀνεξίτηλα στίγματα·** καὶ ἂν ἔχουμε κάποια νευρικότητα καὶ ἔντασι, ὀφείλεται στὰ γεγονότα ἐκεῖνα· κ᾽ ἐμεῖς ἀποροῦμε, πῶς στέκονται ἀκόμα τὰ μυαλὰ καὶ τὰ νεῦρα μας, καὶ πῶς οἱ καρδιές μας ἀντέχουν ἀκόμα.

Εἶπα λοιπὸν τότε· Νὰ πᾶτε στὰ σπίτια, Κοζανῖται, καὶ **νὰ παρακαλέσετε τὸ Θεό**. Δὲν ἑορτάζει ὁ ἅγιος Νικόλαος, διότι μέσ᾽ στὶς φυλακὲς εἶνε ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι δὲν ἔπραξαν ἄλλο ἔγκλημα παρὰ μόνο ἕνα, ὅτι ἀγάπησαν τὴν πατρίδα καὶ τὸ ἔθνος τοῦτο.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἦταν ἕνα βράδυ πολὺ σκληρὸ καὶ ἀπαίσιο γιὰ τὴν πόλι. Μὰ τὸ πρωὶ τί μάθαμε; Ἂν καὶ οἱ κρατοῦντες ἦταν ἄπιστοι, ἄθεοι, ὑλισταί, –δὲν ξέρω πῶς σκέφτηκαν–, τὸ πρωὶ μαθαίνουμε, ὅτι ἄνοιξαν οἱ φυλακὲς τῆς Κοζάνης καὶ 300 φυλακισμένοι βγῆκαν ἔξω ἐλεύθεροι στὴν πόλι, καὶ διηγοῦντο τὸ **θαῦμα τοῦ ἁγίου Νικολάου**.

* * *

Πρὶν τελειώσω, ἀγαπητοί μου, ἀπὸ ὅσα εἶπα θέλω νὰ ὑπογραμμίσω ἕνα.

Εἴπαμε, ὅτι ὑπάρχει θυμὸς ἁμαρτωλὸς καὶ **θυμὸς ἅγιος**. Οἱ ἁμαρτωλοὶ θυμώνουν γιὰ τὰ λεφτά τους, τοὺς αἰσχροὺς ἔρωτές των, τὰ οἰκόπεδα καὶ τὰ κτήματά τους, τὶς ἀδυναμίες τους. Οἱ ἅγιοι δὲν θυμώνουν γιὰ τέτοια πράγματα· θυμώνουν γιὰ τὴν προσβολὴ τῶν θείων, γιὰ τὰ ἅγια καὶ ἱερά. Ἄχ νὰ μᾶς ἔδινε ὁ Θεὸς τέτοιο θυμό! ν᾽ ἀνάψῃ μέσα μας **ἡ ἱερὰ ἀγανάκτησις τοῦ ἁγίου Νικολάου.**

Ταλαίπωρε ἄνθρωπε! ἂν σοῦ κάνουν μιὰ ζημιὰ στὸ σπίτι, στὸ μαγαζί, στὸ ἀμάξι, θηρίο γίνεσαι καὶ πιστόλι παίρνεις καὶ κυνηγᾷς τὸν ἄλλο· ἂν σοῦ προσβάλουν τὴ μάνα ἢ τὸν πατέρα, ἂν σοῦ πειράξουν τὸ σκυλὶ ἢ τὴ γάτα σου ἀκόμα, ὀργίζεσαι. **Θυμώνεις γιὰ τὰ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα**, ἀλλὰ ἀκοῦς νὰ βλαστημᾶνε τὸ Χριστὸ καὶ ἀδιαφορεῖς ἢ καὶ γελᾷς; Δὲν πιστεύεις λοιπόν, **δὲν εἶσαι Χριστιανός**.

Ἐὰν ὅλοι μας νιώθαμε σὰν τὸν ἅγιο Νικόλαο καὶ ἡ ψυχή μας κόχλαζε ἀπὸ τὸ ἅγιο πῦρ γιὰ τὰ ὅσια καὶ ἱερά, δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ σταθοῦν οὔτε ἄθεοι οὔτε αἱρετικοὶ οὔτε ἔκφυλα ὄντα. Δυστυχῶς δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν αὐτά· μᾶς ἐνδιαφέρει μόνο τὸ πουγγί μας, τὸ σπίτι μας, τὸ ἐγώ μας· ὄχι ἡ πίστι τῶν πατέρων μας, γι᾽ αὐτὸ καταντήσαμε ἔθνος βλασφήμων.

Ἄχ, ἅγιε Νικόλαε, ἂν κατέβαινες πάλι στὴ γῆ, δὲν ξέρω **πόσα χαστούκια θὰ ἔδινες**, κι ἂς σὲ ἔλεγε ὁ κόσμος ἀγενῆ καὶ ἄγριο.

Ὁ κόσμος παρέρχεται, ἐνῷ **ἡ πίστι μας μένει, νικᾷ καὶ θριαμβεύει**. Τίποτα δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὴν ξερριζώσῃ. Ἡ θρησκεία μας εἶνε πλατάνι ριζωμένο βαθειά. Ἂς πέσουν τὰ τσεκούρια τῶν ἐχθρῶν, δὲν θὰ ξερριζωθῇ. Μπορεῖ τὰ σπίτια μας νὰ τὰ γκρεμίσουν, τὰ καλύβια μας νὰ τὰ κάψουν, τὰ ὑπάρχοντά μας νὰ τὰ πάρουν· οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες θὰ μείνουμε πιστοί· πιστοὶ στὸ Θεό, πιστοὶ στὴν πατρίδα, διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου, τὸν ὁποῖο σήμερα παρακαλοῦμε νὰ μεσιτεύῃ στὸν Κύριο ὑπὲρ πάντων. Εἴθε ὁ ἅγιος Νικόλαος νὰ φυλάττῃ καὶ προστατεύῃ πάντας εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Νικολάου πόλεως Φλωρίνης τὴν Τετάρτη 6-12-1967 τὸ πρωί, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 29-10-2024.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» **(Ἀπ. 1,10)**

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΜΑ΄ **Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2644**	**Ἡ κατὰ σάρκα Γέννησις τοῦ Κυρίου** **Τετάρτη 25 Δεκεμβρίου 2024**	**Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος** **Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης**

Ὁ ὑψηλὸς Ἐπισκέπτης

«Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἐξ ὕψους ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἀνατολὴ ἀνατολῶν, καὶ οἱ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ εὕρομεν τὴν ἀλήθειαν· καὶ γὰρ ἐκ τῆς παρθένου ἐτέχθη ὁ Κύριος» (ἐξαποστ. Χριστουγ.)

Ὁ οὐρανός, ἀγαπητοί μου, πάντοτε συγκινεῖ τὸν ἄνθρωπο. Καὶ ἀφ' ὅτου ἄρχισαν οἱ διαστημικὲς ἀποστολὲς ἡ συγκίνησι κορυφώθηκε. Οἱ ἐπιστήμονες ἄφησαν τὴ Γῆ καὶ ἀτενίζουν στὸν οὐρανό. Στόχος τῶν παρατηρήσεων ἔγινε ἡ Σελήνη, **ὁ Ἄρης** καὶ ἄλλοι πλανῆτες. Ἡ περιέργεια αὐξάνει. Οἱ ἀστροναῦτες ἔφτασαν στὴ Σελήνη, λίγο ἀκόμη καὶ θὰ φτάσουν στὸν Ἄρη! Ὁ πλανήτης αὐτὸς ἔχει ἑλκύσει τὴν προσοχὴ τῶν ἀστρονόμων. Ὑπάρχουν, λένε, στὸν Ἄρη συνθῆκες ζωῆς. Ἄρα, συμπεραίνουν, θὰ ὑπάρχῃ καὶ ζωή, θὰ ὑπάρχουν καὶ ὄντα λογικά… Ἡ φαντασία ὀργιάζει. Ποιός ξέρει μήπως, πρὶν νὰ πᾶμε ἐμεῖς ἐκεῖ, οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως, πιὸ προωδευμένοι ἀπὸ μᾶς, φτάσουν πρῶτοι ἐκεῖνοι ἐδῶ...

Προσδοκίες καὶ ὄνειρα τῶν εὐφαντάστων.

Ἂς κάνουμε λοιπὸν κ' ἐμεῖς **μία φανταστικὴ ὑπόθεσι**. Ἂς ποῦμε, ὅτι προσγειώθηκε στὴ Γῆ κάποιος κάτοικος τοῦ Ἄρεως. Φαντάζεστε τί θὰ γίνῃ; Θὰ σημειωθῇ ἀκριβῶς ἡ ὥρα καὶ τὸ λεπτό, ὁ τόπος καὶ τὸ σημεῖο ποὺ πάτησε, θὰ περιγραφοῦν λεπτομερῶς οἱ συνθῆκες τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ξένου ἐπισκέπτου μας.

Ἡ εἴδησι θὰ μεταδοθῇ ἀστραπιαῖα παντοῦ καὶ θὰ κυριαρχήσῃ. Ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα θὰ μείνῃ κατάπληκτη. **Ἕνα ἐξωκοσμικὸ ὂν πάτησε στὸν πλανήτη μας;** ἡ περιέργεια θ' ἀνάψῃ. *«Δεῦτε ἴδωμεν»* αὐτόν, τρέξτε νὰ τὸν δοῦμε! Οἱ ἀνταποκριταὶ τῶν ἐφημερίδων θὰ φτάσουν πρῶτοι. Θὰ πάρουν φωτογραφίες, θὰ περιεργάζωνται τὸν ξένο καὶ τὸ ὄχημα μὲ τὸ ὁποῖο ἦρθε. Θὰ καταφέρουν ὅμως καὶ νὰ συνομιλήσουν μαζί του; Ἀδύνατον· ἐκεῖνος θὰ μιλάῃ ἄγνωστη - ἀκατανόητη γλῶσσα. Θὰ φωνάξουν σοφοὺς γλωσσολόγους καὶ θὰ πασχίσουν νὰ βροῦν τρόπο συνεννοήσεως μαζί του. Καὶ ἂν βρεθῇ, τότε θὰ πέφτουν βροχὴ οἱ ἐρωτήσεις. Ἐμεῖς θὰ θέλουμε νὰ μάθουμε τί γίνεται στὸν Ἄρη, κι ὁ ξένος θὰ στρέφῃ περίεργος τὰ βλέμματά του στὴ Γῆ καὶ τὰ ἔργα μας θέλοντας νὰ μάθῃ τὰ ἐδῶ. Ἡ Γῆ σὰν φυσικὸς κόσμος ἴσως τοῦ φανῇ ὡραιότερη ἀπὸ τὸν Ἄρη, ἀλλὰ σὰν τόπος δράσεως τοῦ ἀνθρώπου πῶς θὰ τοῦ φανῇ; Κι ἂν μάθῃ –ἀλλοίμονο– ὅτι ἐμεῖς κάναμε δύο παγκοσμίους πολέμους μὲ ἑκατομμύρια θύματα, κι ὅτι μυαλὸ δὲν βάλαμε ἀλλὰ ἑτοιμαζόμαστε καὶ γιὰ πυρηνικὸ πόλεμο, τότε θὰ φρίξῃ καὶ μᾶλλον θὰ τρέξῃ νὰ μπῇ στὸ ὄχημά του γιὰ νὰ γυρίσῃ γρήγορα στὸν Ἄρη. Κι ἂν ἔχῃ χέρια σὰν τὰ δικά μας, καθὼς θὰ ὑψώνεται ἀπὸ τὴ Γῆ θὰ …μᾶς «μουτζώνῃ».

Φαντασία εἶνε βέβαια ὅλ' αὐτά. Δὲν ἤρθε ἀπ' τὸ διάστημα κανένας ἄρειος. Οὔτε μπορῶ νὰ πῶ ὅτι θὰ ἔρθῃ. Γνωρίζω ὅμως καλὰ μιὰ ἄλλη εἴδησι, ποὺ δὲν εἶνε γέννημα φαντασίας· εἶνε εἴδησι ἱστορική, πλήρως τεκμηριωμένη. Εἶνε μία **ἀληθινὴ ἐπίσκεψι**. Καὶ σ' αὐτὴν θέλω νὰ στρέψω ὅλο τὸ ἐνδιαφέρον σας. Εἶνε ἀνάγκη νὰ προσέξετε. Γιατὶ ἀκούγοντας τὴν εἴδησι αὐτὴ δὲν θὰ ἱκανοποιήσετε ἁπλῶς μιὰ περιέργεια, ὅπως μὲ τὰ καθημερινὰ δελτία εἰδήσεων· ἀκούγοντας καί, κυρίως, πιστεύοντας στὴν εἴδησι αὐτή, θὰ σωθῆτε ἀπὸ τὴ μεγαλύτερη συμφορὰ ποὺ ἀπειλεῖ τὴ ζωή σας. Καὶ ἡ μεγαλύτερη συμφορὰ εἶνε τὸ νὰ ζῇ ὁ ἄνθρωπος σὲ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἀναισθησία, νὰ μένῃ πωρωμένος καὶ νὰ πεθαίνῃ ἀμετανόητος.

Ἡ εἴδησι εἶνε· **Ἦρθε στὴ Γῆ ὁ ἴδιος ὁ Θεός**. –Ὁ Θεός; Ναί, ἀγαπητοί μου, ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Ὑπάρχει ἄλλη σπουδαιότερη εἴδησι; *«Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί»* (Α΄ Τιμ. 3,16), γεννήθηκε ἐκ Παρθένου. Αὐτὸ εἶνε θαῦμα. **Αὐτὸ εἶνε τὸ καινόν** (=τὸ νέο), τὸ ὄντως καινόν, ποὺ ποτέ δὲν παλιώνει. Αὐτὸ εἶνε θαῦμα καὶ ἀστείρευτη πηγὴ θαυμάτων σὲ κάθε τόπο καὶ χρόνο. Αὐτὸ τὸ θαῦμα εἶνε τὸ πάντων καινότερον, τό μόνο *«καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον»* (Ἐκκλ. 1,9). Τοῦτο εἶνε τὸ *«πᾶσαν ἔννοιαν ἐκπλῆττον καὶ συνέχον»* (ἰδιόμ. ΣΤ΄ ὥρας Χριστουγ.).

«Δεῦτε χριστοφόροι λαοί κατίδωμεν» τὸ θαῦμα, ὅπως ψάλλει ὁ ἱερὸς ὑμνῳδὸς τῶν Χριστουγέννων (ἑ.ἀ.). Μὲ τὴ βοήθεια τῶν πατέρων, καὶ μάλιστα τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, ποὺ ἐμβάθυνε περισσότερο στὸ μυστήριο τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως (βλ. P.G. 25,95Α-198Α), ἂς δοῦμε, **γιατί ἦρθε ὁ Θεὸς στὴ Γῆ**, γιατί *«ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν»* (Ἰω. 1,14).

Γιὰ νὰ βροῦμε τὸ σκοπὸ τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Λόγου, πρέπει ν' ἀνατρέξουμε σὲ παλαιὰ ἱστορία. Προτοῦ νὰ δοῦμε τὸ βρέφος τῆς Βηθλεέμ, πρέπει νὰ δοῦμε τὴν ἀρχὴ τῆς ἀνθρωπότητος· νὰ πᾶμε στὸν **πρῶτο ἄνθρωπο**, ὅπως αὐτὸς βγῆκε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Δημιουργοῦ.

* * *

Ἂς ἐπισκεφθοῦμε λοιπὸν νοερὰ τὴν **Ἐδέμ,** τὸ λίκνο τοῦ πρώτου ἀνθρώπου. Ἦταν θεϊκὴ κατοικία, κῆπος εὐωδιαστός, θεϊκὸ ἀνάκτορο γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ὅλα ἐκεῖ ὡραῖα καὶ εὐχάριστα· ἀέρας καθαρὸς ἀπὸ μικρόβια, νερὰ κρυστάλλινα, πουλιὰ γλυκόλαλα· τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων λύγιζαν ἀπὸ τοὺς καρπούς, τὰ ζῷα ἔβοσκαν ὅλα μαζί, ἡ γῆ εἶχε ἄφθονο χορτάρι· οὔτε ἕνα ἀγκάθι δὲν φύτρωνε. Καὶ τὸ σπουδαιότερο· ὅπως ἡ γῆ ἦταν καθαρὴ ἀπὸ ἀγκάθια, ἔτσι καὶ **ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου ἦταν καθαρὴ** ἀπὸ κακίες· κακία δὲν ὑπῆρχε μέσα του.

Ἀγνὸς κι ἀθῶος ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ἔβλεπε μπροστά του ἕνα ἀπερίγραπτο μεγαλεῖο, ἕνα πανόραμα. Κι ἀπὸ τὰ αἰσθητὰ ὁ καθαρὸς νοῦς του μποροῦσε ν' ἀνεβαίνῃ σὲ ὑψηλὴ θεωρία καὶ μετάρσιος νὰ συνομιλῇ μὲ τὸ Δημιουργό του. *«Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ»*, εἶπε ὁ Κύριος, *«ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται»* (Ματθ. 5,8). Ἡ καρδιὰ τοῦ πρώτου ἀνθρώπου ἦταν **διαυγὲς κάτοπτρο τῆς Θεότητος**.

Δὲν ἔμεινε ὅμως στὴν μακαρία ἐκείνη ζωή. Μὲ τὴ συμβουλὴ τοῦ φθονεροῦ δαίμονος **κατέπεσε**. Τὰ αἰσθητὰ τότε τὸν τράβηξαν ἰσχυρά. Οἱ σωματικὲς ἐπιθυμίες, ποὺ δόθηκαν γιὰ τὴ διατήρησι τῆς ζωῆς, ἔπαψαν νὰ χαλιναγωγοῦνται ἀπὸ τὸ νοῦ, καὶ τὸν ἀποπλάνησαν ἀπὸ τὸν ὑψηλὸ προορισμό, τὴν ὁμοίωσι καὶ ἕνωσί του διὰ τῆς ἀρετῆς μὲ τὸ Θεό. Κυριάρχησαν πιὰ οἱ αἰσθήσεις καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν κυβερνοῦν. Καὶ **ὁ νοῦς**, μὲ τὸν ὁποῖο μποροῦσε νὰ διακρίνῃ τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακό, ἔχασε τὴ διαύγειά του καὶ **ἄρχισε νὰ βυθίζεται στὸ σκότος**· σκότος ποὺ μὲ τὴν πάροδο αἰώνων γινόταν ὅλο καὶ πυκνότερο. Ὅπως στὴ θάλασσα λίγα μέτρα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια ὑπάρχει ἀκόμη ἀμυδρὸ φῶς, ἐνῷ σὲ μεγάλο βάθος ἐπικρατεῖ σκοτάδι, ἔτσι καὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἔπεσε ἀπὸ τὴν ὑψηλὴ θεωρία στὴν ἐνήδονη ἁμαρτωλὴ ζωὴ καὶ βυθιζόταν στὰ ἀνήλια βάθη τῶν παθῶν, τότε τὸ φῶς τῆς θεογνωσίας μειώθηκε ἢ καὶ ἔσβησε ἐντελῶς. Τὸ σκοτάδι ἦταν ἀρχικὰ ἠθικό, ἦταν *«ἡ τῶν κρειττόνων ἀποστροφή»* ὅπως λέει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος (P.G. 25,12Β), τὸ ὅτι δηλαδὴ ἄφησε τὰ ἀνώτερα καὶ στράφηκε στὰ κατώτερα, κέντρο τῆς ζωῆς του ἔκανε τὸ ἄθλιο ἐγώ του.

Ἐν συνεχείᾳ τὴν ἠθικὴ ἐξαχρείωσι **ἀκολούθησε ἡ φοβερὴ εἰδωλολατρία**. Αὐτὴ ἦταν τὸ σκοτάδι τὸ ψηλαφητό, καὶ μέσα σ᾽ αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος ἔχασε πιὰ τὴν ἔννοια τοῦ ἑνὸς καὶ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ὅλα, πλὴν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, λατρεύονταν ὡς θεοί· τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, τὰ ἄστρα, ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, οἱ ὠκεανοί, οἱ ποταμοί, τὰ δέντρα, τὰ ἥμερα καὶ τὰ ἄγρια ζῷα, τὰ γεννήματα καὶ οἱ καρποὶ τῆς γῆς. Στὰ ἀγάλματα τῶν ψευδῶν θεοτήτων προσέφερε θυσίες κάθε εἴδους, ἀκόμη καὶ ἀνθρωποθυσίες.

Ἡ θρησκεία τοῦ πιὸ πολιτισμένου ἔθνους τοῦ κόσμου, ὅπως ἐθεωρεῖτο **ἡ ἀρχαία Ἑλλάδα, εἶχε καταπέσει ἀφάνταστα**. Οἱ δώδεκα θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου, μὲ τὸ πλῆθος τῶν κατωτέρων θεῶν καὶ θεαινῶν, ἦταν μία συμμορία κακοποιῶν· διέπρατταν κάθε εἶδος ἀπάτης, διαφθορᾶς καὶ ἐγκλήματος καὶ μάλιστα ὁ Ζεύς, ὁ πατέρας *«ἀνδρῶν τε θεῶν τε»*! Ἐὰν δικάζονταν γιὰ τὰ ἀποτρόπαια ἐγκλήματά τους, θά ᾽πρεπε ὅλοι, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ σημερινοῦ ποινικοῦ κώδικος, νὰ καταδικαστοῦν στὶς πιὸ βαρειὲς ποινές. Καὶ ὅμως, οἱ ψεῦτες, κλέφτες, ἀπατεῶνες, διαφθορεῖς παρθένων, οἱ μοιχοί, αἱμομεῖκτες, κτηνοβάτες, ἀσελγεῖς, οἱ ἀκόλαστοι ἐτιμῶντο ὡς θεοί. Καὶ ἐφ᾽ ὅσον οἱ θεοὶ ἐθεωροῦντο τέτοιοι, φανταστῆτε ποιοί ἦταν οἱ ἄνθρωποι ἔχοντας τέτοια πρότυπα. Οἱ θεοὶ ἔκαναν αἴσχη· γιατί νὰ μὴ κάνουν καὶ οἱ ἄνθρωποι; Κι ὄχι μόνο ὁ πολὺς λαός, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ θεωρούμενοι φιλόσοφοι δὲν μπόρεσαν νὰ διασπάσουν τὸν κλοιὸ τῆς εἰδωλολατρίας. Εἶδαν τὸν Πλάτωνα νὰ κατεβαίνῃ στὸν Πειραιᾶ γιὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸ ξόανο τῆς Ἀρτέμιδος. Καὶ ὁ δάσκαλός του Σωκράτης μείωσε τὸ μεγαλεῖο τῶν τελευταίων στιγμῶν τῆς ζωῆς του δίνοντας ἐντολή, γιὰ τὸ θάνατό του νὰ προσφερθῇ θυσία στὸν Ἀσκληπιὸ ἕνας πετεινός (βλ. Μ. Ἀθανασίου, Κατὰ ἑλλήνων 10· P.G. 25,24A-B· Ε.Π.Ε. 1,108,5-6).

Κι αὐτὴ ἀκόμα **ἡ μικρὴ χώρα τῆς Ἰουδαίας**, ποὺ ἔπρεπε νὰ διατηρῇ τὸ φῶς τῆς ἀληθινῆς θεογνωσίας, πόσες φορὲς δὲν **ἀποστάτησε** ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ λάτρεψε εἴδωλα, τὸν Βάαλ καὶ τὴν Ἀστάρτη, τὶς αἰσχρὲς θεότητες τοῦ ἀρχαίου κόσμου! Γεμᾶτοι πικρία οἱ προφῆται ἐλέγχουν αὐστηρὰ τὸν ἀποστάτη λαό.

Παντοῦ νύχτα, σκοτάδι· παντοῦ οἱ ἄνθρωποι ἀκόρεστοι στὸ κακό, βυθισμένοι στὴν πιὸ ἄθλια ζωή. **Παραδόθηκαν**, λέει ὁ ἱερὸς Αὐγουστῖνος, **ἑκουσίως στὴν αἰχμαλωσία τῆς ἁμαρτίας**, καὶ μετὰ δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ ἐλευθερωθοῦν μόνοι τους. Ὅλοι κλείστηκαν ὑπὸ τὴν ἁμαρτία (βλ. Ῥωμ. 11,32. Γαλ. 3,22). Ὅπως ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἔκλεισαν σὲ μία φυλακὴ μὲ χαλύβδινα τείχη εἶνε ἀδύνατον νὰ τὰ διαρρήξῃ καὶ νὰ βγῇ, ἔτσι καὶ ἡ ἀνθρωπότητα εἶχε κλειστῇ μέσα στὴ φοβερὴ φυλακὴ τῆς ἁμαρτίας, ποὺ τὰ κλειδιά της τὰ κρατοῦσε ὁ Ἑωσφόρος. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ βγῇ. Μόνο **ἀναστεναγμοὶ ἀκούγονταν** ἀπὸ ᾽κεῖ μυριάδων κρατουμένων πού, νοσταλγοὶ τοῦ ὡραίου ἐκείνου κόσμου ἀπ᾽ τὸν ὁποῖο προῆλθαν, νοσταλγοὶ τῆς ζωῆς στὸν παράδεισο, ποθοῦσαν λύτρωσι, ἐπιστροφὴ στὸν Πατέρα. Κύριε, ὅπως ἔψαλλε ὁ Δαυΐδ, βγάλε τὴν ψυχή μου ἀπὸ τὴ φυλακή, *«ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχήν μου»* (Ψαλμ. 141,8).

Καὶ **ὁ Πατέρας** ἄκουσε *τοὺς στεναγμοὺς τῶν πεπεδημένων* (=δεμένων μὲ χειροπέδες Ψαλμ. 78,11· 101,21). Καὶ ***«ἐξαπέστειλε»*** **(Γαλ. 4,4) τὸν μονογενῆ του**. Καὶ *«ὁ μονογενὴς»* (Ἰω. 1,18) Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, *«ὑπήκοος»* (Φιλ. 2,8) κατὰ πάντα στὸν Πατέρα, *«ἔκλινεν οὐρανοὺς καὶ κατέβη»* (Ψαλμ. 17,10). Ντύθηκε σάρκα ἀνθρώπινη ἀπὸ τὰ πάναγνα αἵματα τῆς Παρθένου· *«ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ὑμῖν»* (Ἰω. 1,14).

* * *

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός! Νά ὁ ὑψηλὸς ἐπισκέπτης τῆς Γῆς. Ἡ ἡμέρα ποὺ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐμφανίστηκε πάνω στὴ Γῆ εἶνε **ἡ σπουδαιότερη ἡμέρα τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας**. Εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς θείας *«εὐδοκίας»* (Λουκ. 2,14), τῆς θείας φιλανθρωπίας. Εἶνε ἡ ἡμέρα ποὺ ὁ ἄπειρος Θεὸς ἐμνήσθη τοῦ κονιορτοῦ, θυμήθηκε τὴ σκόνη, τὸ μηδαμινὸ ἄνθρωπο, καὶ ἐξέχεε ἐπάνω του τὸν πλοῦτο τῆς ἀγάπης του.

Θνητοί, ὅσοι θαυμάζετε συνανθρώπους σας, ποὺ τὰ σπίτια τους ἐπισκέφθηκαν ὑψηλὰ πρόσωπα καὶ ἀντάλλαξαν μαζί τους λίγες λέξεις καὶ τοὺς ἄφησαν μερικὰ δῶρα· θνητοί, ὅσοι κατοικεῖτε στὴ μικρὴ αὐτὴ γωνία τῆς γῆς, τὴν Ἑλλάδα, καὶ στὸ ἄκουσμα ὅτι τὴν πρωτεύουσά μας πρόκειται νὰ ἐπισκεφθῇ ὁ ἀρχηγὸς μεγάλης δυνάμεως, βγαίνετε καὶ πλημμυρίζετε δρόμους καὶ πλατεῖες καὶ τὸν ὑποδέχεστε μὲ ἀλαλαγμούς· θνητοί, ὅσοι ζῆτε στὴν ἐποχὴ τῶν διαστημικῶν πτήσεων, καὶ στρέφετε μὲ θαυμασμὸ τὰ μάτια σας ψηλὰ καὶ βλέπετε τοὺς τεχνητοὺς δορυφόρους, καὶ ὑποδέχεστε σύσσωμοι τοὺς ἀστροναῦτες ποὺ ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸ διάστημα· ἄνθρωποι θνητοί, **πῶς δὲν συγκινεῖστε**, δὲν συγκλονίζεστε, δὲν ἰλιγγιᾶτε, δὲν μεθᾶτε ἀπὸ ἀνέκφραστη χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι, πῶς δὲν σκιρτᾶτε, πῶς δὲν ψάλλετε καὶ δὲν δοξολογεῖτε, πῶς δὲν ἑνώνετε τὶς φωνές σας μὲ τὶς στρατιὲς τοῦ οὐρανίου κόσμου γιὰ νὰ ὑμνήσετε τὸν μοναδικὸ ἐπισκέπτη τῆς Γῆς, τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸ Λυτρωτὴ καὶ Σωτῆρα μας;

Ἄχ πόσο **ἡ ἀπιστία** τῶν ἡμερῶν μας **ἐψύχρανε τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα!** Πόσο οἱ καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων, ποὺ συγκινοῦνται τὰ Χριστούγεννα μὲ τὴν ἐπίσκεψι ἑνὸς ἀγαπητοῦ προσώπου, καὶ νομίζουν ὅτι χωρὶς αὐτὴν δὲν θὰ αἰσθάνονταν Χριστούγεννα, πόσο μένουν ἀσυγκίνητες ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Χριστοῦ! Ἔφτανε μόνο ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ, ἂν ὑπῆρχε βαθειὰ πίστι, νὰ πλημμυρίσῃ τὴν καρδιά μας ἀπὸ εὐτυχία. Σὲ ἄλλη ἐποχή, ὅταν οἱ ἄνθρωποι εἶχαν πίστι, ἀπὸ τὶς καρδιές τους ἔβγαιναν **ὕμνοι θεσπέσιοι**. Εἶνε οἱ ὕμνοι ποὺ ἀκοῦμε τὴν ἁγία νύχτα τῶν Χριστουγέννων. *«Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε· Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε· Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ, πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ ἀνυμνήσατε, λαοί, ὅτι δεδόξασται»* (πεζ. καταβ. Χριστουγ. ᾠδ. α΄).

Ἦλθε ὁ Χριστὸς στὴ Γῆ. Ἦλθε, γιὰ νὰ νικήσῃ τὸν διάβολο καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς ἀνθρώπους, *«ὅσοι φόβῳ θανάτου διὰ παντὸς τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δουλείας»* (Ἑβρ. 2,15). Ἦλθε, γιὰ νὰ σχίσῃ *«τὸ χειρόγραφον»* τῶν χρεῶν - ἁμαρτιῶν μας (Κολ. 2,14). Ἦλθε, γιὰ «νὰ ντύσῃ τὸ φθαρτὸ μὲ ἀφθαρσία» (Α΄ Κορ. 15,53). Ἦλθε, γιὰ νὰ γίνῃ *«νέον φύραμα»* (Α΄ Κορ. 5,7) πρὸς *«ἀνάπλασιν»* κόσμου (βλ. ἰαμβ. καταβ. ᾠδ. δ΄). Ἦλθε, γιὰ νὰ καθαρίσῃ ἀπὸ τὸ μίασμα τῆς ἁμαρτίας τὴ Γῆ, τοὺς ποταμούς, τοὺς ὠκεανούς, τὸν ἀέρα, ὅλη τὴν κτίσι. Καὶ γιὰ νὰ μεταχειρισθοῦμε τὴν ἐπιγραμματικὴ φράσι τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, Ἐκεῖνος ***«ἐνηνθρώπησεν, ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν»*** (Περὶ ἐνανθρωπήσεως § 54· P.G. 25,192B· Ε.Π.Ε. 1,366,25).

Ἐπισκέφθηκε τὸν φτωχὸ πλανήτη μας ὁ Λυτρωτής. Σ᾽ αὐτὸν **βρῆκαν τὴν ἐφαρμογή τους τὰ λόγια τοῦ προφήτου Ἠσαΐα**, τοὺς ὁποίους ὁ ἴδιος διάβασε καὶ ἑρμήνευσε ὅταν πῆγε στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του, τὴ Ναζαρέτ· *«Πνεῦμα Κυρίου ἐπ᾽ ἐμέ, οὗ εἵνεκεν ἔχρισέ με, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, κηρῦξαι αἰχμαλώτοις ἄφεσιν καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, ἀποστεῖλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, κηρῦξαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν»* (Ἡσ. 61,1-2 = Λουκ. 4,18-19).

Ἦλθε ὁ Λυτρωτής. Ἦλθε ὁ Θεάνθρωπος. Ἦλθε ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου.

—**Ἔχετε ἀποδείξεις;** μᾶς ἐρωτοῦν οἱ ἄπιστοι.

Ναί, ἔχουμε, ἀπαντᾷ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ἔχουμε ἀποδείξεις σὲ κάθε ἐποχή. Ὅσοι ἔχοντας σῶμα ζοῦν τὴν παρθενικὴ ἰσάγγελη ζωὴ ἀφιερωμένοι στὸ Χριστό· ὅσοι μάρτυρες καὶ ὁμολογηταὶ χύνουν τὸ αἷμα τους γιὰ τὸ ὄνομά του· ὅσοι ἐπικαλούμενοι μὲ πίστι τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ βγάζουν δαιμόνια· ὅσοι μέσα σ᾽ αὐτὸ τὸν κόσμο τῆς φρικτῆς ἀποστασίας ἀντιστέκονται γενναῖα στὴν κακία καὶ τὴν πλάνη καὶ δὲν ὑποκύπτουν· ὅσοι φέρουν ἐπάνω τους τὰ γνωρίσματα γνησίων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ· ὅσοι ζώντας ἐπάνω στὴ γῆ δὲν ἔπαψαν νὰ ἑλκύωνται ἰσχυρὰ ἀπὸ τὸν οὐρανό, νὰ προσδοκοῦν τὴ δευτέρα παρουσία τοῦ Χριστοῦ, καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴ νὰ ἁγνίζουν τοὺς ἑαυτούς των· ὅσοι μὲ βαθειὰ ταπείνωσι τὶς ἡμέρες τῶν Χριστουγέννων γονατίζουν ἐμπρὸς στὸ Θεῖο Βρέφος σὰν τοὺς ποιμένες τῆς Βηθλεὲμ καὶ τοὺς μάγους τῆς Ἀνατολῆς, καὶ μελετοῦν τὰ θεῖα ῥήματα, καὶ στὸν κύκλο τους, στὰ μέτρα τῶν δυνάμεών τους, μὲ λόγια καὶ μὲ ἔργα εὐαγγελίζονται στὸ σύγχρονο κόσμο Χριστὸν Ἰησοῦν· ὅλοι αὐτοὶ μαζί, ἀλλὰ καὶ ὁ καθένας τους ξεχωριστά, ἀποτελοῦν ζωντανὲς ἀποδείξεις, ὅτι ὁ Χριστὸς ἦλθε στὴ γῆ, κι ὅτι ἐξακολουθεῖ σὲ κάθε γενεὰ νὰ γεννιέται, νὰ σκιρτᾷ, νὰ ζῇ, νὰ νικᾷ καὶ νὰ θριαμβεύῃ στὸ πρόσωπο κάθε ταπεινῆς καὶ πιστῆς καρδιᾶς.

Σ᾽ αὐτόν, τὸν ὑψηλὸ Ἐπισκέπτη τῆς Γῆς, ποὺ ὁπλίζει τὸν ἄνθρωπο μὲ οὐράνιες ἀκατανίκητες δυνάμεις, καὶ γεννᾷ ἁγίους καὶ μάρτυρες καὶ θαυματουργοὺς σὲ κάθε ἐποχή, σ᾽ αὐτὸν τὸν Χριστό, ποὺ γεννήθηκε στὴ Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας καὶ μᾶς λύτρωσε ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες μας, τὸν μόνο Βασιλέα, **δόξα, τιμή**, κράτος καὶ μεγαλωσύνη εἰς αἰῶνας αἰώνων.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Περιληπτικὴ μεταγλώττισις ἄρθρου δημοσιευθέντος στὸ περιοδικὸ «Σταυρός» τ. 70/Δεκ. 1966, (σσ. 177-182) καὶ περιληφθέντος στὸ βιβλίο Θαύματα (1990², σσ. 159-174) 13-9-2024.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Κ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλ. 1029[2]	Τοῦ ἁγίου πρωτομάρτυρος Στεφάνου Παρασκευὴ 27 Δεκεμβρίου 2024 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ὑπόδειγμα ἐκλογῆς

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Στεφάνου τοῦ πρωτομάρτυρος. Ἡ μνήμη του μᾶς μεταφέρει **στὴν ἀποστολικὴ ἐποχή**, στὴν πρώτη Ἐκκλησία, ποὺ ἱδρύθηκε στὰ Ἱεροσόλυμα μὲ τὴν πνοὴ τοῦ παναγίου Πνεύματος τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς.

Τί ἦταν ὁ ἅγιος Στεφάνος; Τὶς πληροφορίες γιὰ τὸ πρόσωπό του, τὴ ζωὴ καὶ τὸ μαρτύριό του, βρίσκουμε στὸ θεόπνευστο βιβλίο τῶν Πράξεων τῶν ἀποστόλων, στὰ κεφάλαια 6 καὶ 7. Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰ κεφάλαια αὐτὰ ἀποτελοῦν τὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα ποὺ διαβάζεται σήμερα (βλ. Πράξ. 6,8 – 7,5,47-60).

* * *

Τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπως εἴπαμε, εἶνε ἡ κοιτίδα τοῦ Χριστιανισμοῦ. **Ἐκεῖ ἱδρύθηκε ἡ πρώτη Ἐκκλησία. Πῶς ἱδρύθηκε;** Ἡ ἀρχὴ ἔγινε μὲ τὸ φλογερὸ κήρυγμα τοῦ ἀποστόλου Πέτρου. Οἱ ἀπόστολοι πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς ἦταν δειλοὶ σὰν τὸ λαγό· κατόπιν ὅμως ἔγιναν θαρραλέοι σὰν τὰ λιοντάρια. Καὶ ὁ ἀπόστολος Πέτρος κανένα δὲν φοβόταν, μιλοῦσε μὲ παρρησία, καλοῦσε ὅλους σὲ μετάνοια. Ἔτσι μὲ τὸ πρῶτο του κήρυγμα στὰ Ἱεροσόλυμα, ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν Ἰουδαίων ἀκροατῶν, πίστεψαν τρεῖς χιλιάδες ψυχές. Δέχτηκαν μὲ προθυμία τὸ λόγο του καὶ βαπτίστηκαν Χριστιανοί. Αὐτοὶ ἀποτέλεσαν τρόπον τινὰ τὸ προζύμι τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία σήμερα ἔχει ἁπλωθῆ μέχρι τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Οἱ πρῶτοι ἐκεῖνοι Χριστιανοί, ποὺ πίστευαν θερμὰ στὸ Χριστό, **ἦταν φτωχοί**. Ἀλλὰ **φτωχὸς ἦταν καὶ ὁ ἱδρυτὴς** τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ὑπῆρξε ἄλλος πιὸ φτωχὸς ἀπὸ τὸ Ναζωραῖο; Ἐκεῖνος εἶπε γιὰ τὸν ἑαυτό του· *«Αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ»* (Ματθ. 8,20. Λουκ. 9,58), δηλαδή· Καὶ τὰ ζῷα ἀκόμη καὶ τὰ πουλιὰ στὸ δάσος ἔχουν φωλιὲς καὶ καταφύγια, ἀλλὰ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ποὺ ἔγινε ἄνθρωπος δὲν ἔχει ποῦ νὰ γείρῃ τὸ κεφάλι του.

Ἄντρες γυναῖκες παιδιὰ ἦταν φτωχαδάκια. Σπανίως θὰ εὕρισκες ἀνάμεσά τους κάποιον εὐκατάστατο. Εἶχαν λοιπὸν ἀνάγκη ἀπὸ κάποια περίθαλψι. Γιὰ ν᾽ ἀντιμετωπίζουν δὲ καλύτερα τὶς ἀνάγκες τους, οἱ πρῶτοι ἐκεῖνοι Χριστιανοὶ **ζοῦσαν κοινοβιακά**, ζοῦσαν δηλαδὴ μὲ ἀγάπη καὶ ὁμοψυχία ὅλοι μαζὶ καὶ **εἶχαν τὰ πάντα κοινά**. Τὰ ἀγαθά τους τὰ παρέθεταν σὲ **κοινὴ τράπεζα**, ἐξ ἴσου γιὰ ὅλους.

Αὐτὴν ὅμως τὴ θαυμαστὴ ὁμόνοια ἦρθε νὰ τὴ σκιάσῃ κάποια διαφορά. Παρουσιάστηκαν **παράπονα γιὰ τὴ διανομὴ τοῦ συσσιτίου**. Οἱ *ἑλληνισταί*, Ἑβραῖοι δηλαδὴ Χριστιανοὶ ποὺ κατάγονταν ἀπὸ ἄλλα μέρη καὶ μιλοῦσαν ἑλληνικά, ἄρχισαν νὰ παραπονοῦνται κατὰ τῶν ντόπιων Ἑβραίων Χριστιανῶν, ὅτι οἱ χῆρες τους παραγκωνίζονται στὴν καθημερινὴ διανομὴ τοῦ συσσιτίου. Τὸ ζήτημα δηλαδὴ τοῦ φαγητοῦ πήγαινε νὰ κλονίσῃ τὴν ἀγάπη· **ἡ πεῖνα τῆς κοιλιᾶς κινδύνευε νὰ ψυχράνῃ τὴ θέρμη τῆς καρδιᾶς**. Τότε οἱ δώδεκα ἀπόστολοι κάλεσαν τὸ λαὸ καὶ εἶπαν· Δὲν θεωροῦμε σωστὸ ν᾽ ἀφήσουμε τὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου, τὴν πνευματικὴ τροφοδοσία, καὶ ν᾽ ἀσχολούμεθα μὲ τὴν ὑλικὴ τροφοδοσία. Ἐρευνῆστε λοιπόν, ἀδελφοί, μεταξύ σας καὶ διαλέξτε ἑπτὰ ἄνδρες μὲ καλὴ φήμη, πνευματικοὺς καὶ συνετούς, γιὰ νὰ τοὺς ἀναθέσουμε αὐτὴ τὴν ὑπηρεσία, κ᾽ ἐμεῖς θ᾽ ἀφοσιωθοῦμε στὴν προσευχὴ καὶ στὴ διδασκαλία. Ἔτσι **ἐξέλεξαν ἀπὸ τὸ πλῆθος τοὺς ἑπτὰ διακόνους**, καὶ μεταξὺ αὐτῶν πρῶτο τὸν Στέφανο, ποὺ διακρινόταν γιὰ τὴ φλογερή του πίστι.

* * *

Ἀξίζει νὰ στρέψουμε τὴν προσοχή μας σ᾽

αὐτὴ τὴν ἐκλογή. Διότι εἶνε **μία ἐκλογὴ - ὑπόδειγμα** γιὰ τὴν Ἐκκλησία πάντοτε.

Εἶνε φανερό, ὅτι **ἀπὸ τὶς ἐκλογὲς τῶν κληρικῶν ἐξαρτᾶται ἐν πολλοῖς ἡ καλὴ ἡ κακὴ πορεία τῶν ἐκκλησιαστικῶν** πραγμάτων. Μία ἐπιτυχημένη ἐκλογὴ εἶνε εὐλογία καὶ δόξα τῆς Ἐκκλησίας· μία ἀποτυχημένη ἐκλογὴ ἀποτελεῖ ἐμπόδιο καὶ τροχοπέδη στὴν πορεία της. Ἡ ἐκλογὴ ἑνὸς ἀξίου, κληρικοῦ μὲ φόβο Θεοῦ καὶ εὐλάβεια, μὲ πνευματικὰ χαρίσματα καὶ ἐφόδια, μὲ καθαρότητα βίου καὶ ὀρθόδοξο φρόνημα, μὲ ἐργατικότητα καὶ διάθεσι θυσίας, μὲ χάρισμα λόγου καὶ τάλαντο διδασκαλίας, πρὸ παντὸς δὲ μὲ παρρησία γνώμης καὶ ἐλευθερία ἐκφράσεως –αὐτὸ εἶνε σήμερα τὸ δυσεύρετο–, ἐξασφαλίζει στὸν ἀμπελῶνα τοῦ Θεοῦ ἕνα πολύτιμο ἐργάτη. Ἀντιθέτως ἡ προώθησι στὰ θυσιαστήρια καὶ ἡ ἀνύψωσι στοὺς ἐπισκοπικοὺς θρόνους ἐμπαθῶν μετριοτήτων, ἀνθρώπων ποὺ δὲν τοὺς συγκινεῖ ἡ Ὀρθοδοξία καὶ εἶνε πρόθυμοι γιὰ ὑποχωρήσεις ἔναντι τῶν αἱρετικῶν, δούλων τοῦ χρήματος καὶ τῆς σιμωνίας, ὑποχειρίων τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν ἀπολαύσεων, γλοιωδῶν κολάκων καὶ στυγνῶν ἐπαγγελματιῶν, ὀκνηρῶν στοὺς πνευματικοὺς κόπους ἀλλὰ δραστηρίων σὲ σκάνδαλα, φορτώνει τὴν Ἐκκλησία μὲ σαβούρα. Κάποιος ἱερὸς πατὴρ εἶπε· *«Στὴ γαλήνη τῆς Ἐκκλησίας μπῆκαν ἄνθρωποι φθοροποιοὶ καὶ τὴ γέμισαν μὲ ζάλη καὶ ναυάγια πολλά»* (Χρυσόστ. Περὶ ἱερωσ. λόγ. 3ος, ιε'· P.G. 48,654).

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἁγίου Στεφάνου ἦταν μία ἐπιτυχημένη ἐκλογή, ποὺ οἰκοδόμησε τὴν Ἐκκλησία. **Ποιός λοιπὸν ἐξέλεξε τὸν ἅγιο Στέφανο;** Τὸν ἐξέλεξαν οἱ ἀπόστολοι; Μποροῦσαν ἀσφαλῶς νὰ τὸν ἐκλέξουν οἱ ἀπόστολοι. Ἐν τούτοις δὲν ἐκλέγουν ἐκεῖνοι, ἀλλὰ παραχωροῦν τὴν ἐκλογὴ στὸ λαό. Ἐκλέγει ὁλόκληρη ἡ ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα. Συνῆλθε τρόπον τινὰ σὲ δημοψήφισμα. Προέβησαν σὲ ἐκλογὲς ἐλεύθερες καὶ δημοκρατικές. Διότι δὲν ὑπάρχει ὑπὸ τὸν ἥλιον ἄλλο πολίτευμα πιὸ δημοκρατικὸ ἀπὸ τὸν Χριστιανισμό. *«Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν…»*, ἔτσι λέει ὁ Χριστός (Ματθ. 16,24)· καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ βάσι, μὲ τὴν ὁποία πρέπει νὰ διοικοῦμε.

* * *

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἁγίου Στεφάνου, ἀγαπητοί μου, μᾶς προσφέρει ἕνα μεγάλο δίδαγμα. Ὅτι **οἱ κληρικοὶ πρέπει νὰ ἐκλέγωνται ἀπὸ τὸν πιστὸ λαό**.

Σήμερα στὴν πατρίδα μας, ἐνῷ ἔχουμε δημοκρατία καὶ δημοκρατικῶς ἐκλέγονται ὅλοι οἱ ἄρχοντές μας (δήμαρχοι, πρόεδροι κοινοτήτων, νομάρχες, βουλευταί, ἀκόμη καὶ οἱ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν μαθητικῶν καὶ φοιτητικῶν κοινοτήτων), ἐν τούτοις στὸν εὐγενέστερο τομέα τῆς ζωῆς μας, τὴν Ἐκκλησία, αὐτὸ δὲν ἰσχύει. Ἐγὼ ἐπιθυμῶ μιὰ νέα Ἐκκλησία, **Ἐκκλησία ἐλευθέρα καὶ ζῶσα**, στὴν ὁποία ὁ πιστὸς λαὸς νὰ ἐκλέγῃ ἐπιτρόπους, ἐφημερίους, ἐπισκόπους καὶ ἀρχιεπισκόπους. Εἶμαι δὲ βέβαιος, ὅτι μὲ ἕνα τέτοιο τρόπο οἱ ἐκλογὲς θὰ εἶνε πιὸ εὔστοχες. Στὸ βιβλίο «Ἐλευθέρα καὶ ζῶσα Ἐκκλησία», ποὺ ἐξέδωσα τὸ 1955, ἔχω ἀναπτύξει τὸ αἴτημα αὐτό. Ἔσπειρα τὸ σπόρο ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια μὲ πόνο καὶ δάκρυ, ὄχι ὡς κάτι δικό μου. Δὲν εἶνε ἐπινόημα καὶ ἐφεύρεσί μου. Στοὺς βίους τῶν ἁγίων διάβασα πῶς ἐξελέγησαν οἱ μεγάλοι ἄνδρες ποὺ ἐσφράγισαν τὴν ἐκκλησιαστική μας ἱστορία, καὶ στὰ ἔργα τῶν ἁγίων πατέρων βρῆκα τὸ ῥητὸ *«ψήφῳ κλήρου καὶ λαοῦ»*. Ἔτσι ἐξελέγησαν οἱ μεγάλοι πατέρες ποὺ στερέωσαν τὴν Ὀρθοδοξία καὶ τὴν ἔκαναν νὰ λάμψῃ.

Ὁμολογῶ δέ, ὅτι δοκίμασα μία ἱκανοποίησι ὅταν πρὸ ἐτῶν, τὸ 1987, **σύσσωμη ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία**, ἐξ αἰτίας μεγάλου ἀγῶνος στὸν ὁποῖο τότε εἶχε κατέλθει, **πῆρε τὸ σύνθημά μας** *«Ζητοῦμεν ἐλευθέραν καὶ ζῶσαν Ἐκκλησίαν»* καὶ τὸ ὕψωσε ὡς σημαία σὲ **πάνδημες λαοσυνάξεις,** ποὺ διωργάνωσε στὶς τρεῖς μεγάλες πόλεις τῆς πατρίδος μας.

Τώρα δυστυχῶς, ἐνῷ ἡ Ὀρθοδοξία μας εἶνε ἡ ἀληθινὴ δημοκρατία –καὶ ὄχι παπικὸς ὁλοκληρωτισμός–, **οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἄρχοντές μας δὲν ἐκλέγονται μὲ τὴ συμμετοχὴ** τοῦ εὐσεβοῦς **λαοῦ**, ἀλλ' οὔτε κἂν τοῦ εὐλαβοῦς ἱεροῦ **κλήρου**.

Ὁ εὐλαβὴς ἱερὸς κλῆρος καὶ ὁ εὐσεβὴς καὶ πιστὸς λαός, ποὺ χτίζει τὶς ἐκκλησίες, ποὺ δίνει τὸν ὀβολό του, ποὺ συνεισφέρει στὰ ἔργα φιλανθρωπίας καὶ ἱεραποστολῆς, αὐτὸς **νὰ ἐκλέγῃ** ἐπιτρόπους, αὐτὸς νὰ ἐκλέγῃ τοὺς **ἱερεῖς**, αὐτὸς νὰ ἐκλέγῃ καὶ τοὺς **ἐπισκόπους**.

Αὐτά, ἀγαπητοί μου, εἶχα νὰ πῶ ἐγὼ ὁ γέροντας ἐπίσκοπος σ' ἐσᾶς τὰ ἐκλεκτὰ παιδιὰ τῆς Ἐκκλησίας σήμερα, ποὺ ὁ ἅγιος Στέφανος μᾶς ὑπενθύμισε τὸ δημοκρατικὸ πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸν ἀποστολικὸ τρόπο ἐκλογῆς τῶν ποιμένων. **Εὔχομαι, νὰ εἶστε πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι στὸν Κύριο**. Διότι κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα καὶ πάνω ἀπὸ τὰ ἄστρα δὲν ὑπάρχει ἄλλος ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς σώσῃ παρὰ μόνο ὁ Ἰησοῦς Χριστός· ὅν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Σύνθεσις δύο ἀπομαγνητοφωνημένων ὁμιλιῶν, ποὺ ἔγιναν στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Στεφάνου πόλεως Πτολεμαΐδος τὴν 27-12-1993 καὶ τὴν 27-12-1994.
Καταγραφὴ καὶ συμπλήρωσις 27-12-2003, ἐπανέκδοσις 2-11-2024.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com